ऐकमत्यं गताविन्द्रवन्तौ इन्द्रेण युक्तौ युवां इदं हविर्जुषेथाम्। एतच्चोभयं शुनासीर्य्ये कर्म्मणि द्रष्टव्यम्॥

अथ विंशीमाह। "आ घा ये अग्निमिन्धते। स्तृणन्ति बर्हिरानुषक्। येषामिन्द्रो युवा सखा" इति। ये यजमाना ऋत्विजः आसमन्तान् अग्निं इन्धते प्रज्ज्वालयन्ति। घशब्दः पादपूरणार्थः प्रसिद्ध्यर्थो वा, प्रसिद्धा ऋत्विज इत्यर्थः। तथा आनुषक् अनुषक्तं बर्हिर्ये स्तृणन्ति तथा एषां यजमानादीनां युवा नित्यतरुण इन्द्रसखा सखिवत् सुलभो भवति, ते यजमानादयः कर्म्मानुतिष्ठन्त्विति शेषः। अनेन मन्त्रेण सुत्यादिने महारात्रे बुध्वा सदोऽभिमृशेत्। तथाच सूत्रकारेणोक्तम्, आ घा ये अग्निमिन्धत इति सद इति॥

अथैकविंशीमाह। "अग्न इन्द्रश्च मेदिना। हथो वृत्राण्यप्रति। युवꣳ हि वृत्रहन्तमा" इति। हे अग्ने त्वञ्च इन्द्रश्च मेदिना मेदस्वन्तौ बलवन्तौ वृत्राणि शत्रून् प्रति प्रतिकूलत्वं यथा भवति तथा हथः मारयथः। हि यस्मात् कारणात् युवं युवामुभौ वृत्रहन्तमा अतिशयेन शत्रुघातिनौ॥

अथ द्वाविंशीमाह। "याभ्याꣳ सुवरजयन्नग्न एव। यावातस्थतुर्भुवनस्य मध्ये। प्रचर्षणी वृषणा वज्रबाहू। अग्नी इन्द्रा वृत्रहणा ऊवे वाम्" [७] इति। याभ्यामिन्द्राग्निभ्याम् अग्न एव इतः पूर्व्वमेव अनुगृहीता यजमानाः सुवरजयन् स्वर्गं जितवन्तः। यौ चेन्द्राग्नी भुवनस्य मध्ये सर्व्वत्रातस्थतुः, आगत्य स्थितौ ताविन्द्राग्नी वां युवां ऊवे अस्मिन् कर्म्मण्याह्व-